

Şekina gonită, umilită, dispreţuită

15 aprilie 2005

Gili Cârstea

Apostolul Ioan îi încuraja pe urmaşii lui Hristos folosind o perspectivă primordială în teologia lui Pavel. El spunea: “Voi, copilaşilor, sunteţi din Dumnezeu; şi i-aţi biruit, pentru că Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume” (1 Ioan 4:4).

Ioan şi Pavel ştiau bine că inima este un templu în care trebuie să locuiască Dumnezeu, sau demonii, dar el nu poate fi păstrat gol, oricât de mult le-ar place unora să creadă contrariul. Ştiau aceasta nu doar pentru că Îl auziseră pe Domnul lor vorbind aşa (Mat 12:43-45), ci şi pentru că ei înţeleseseră faptul că aceasta era esenţa sanctuarului, cu prezenţa Şekinei în sfânta sfintelor, singurul lucru care garanta neprihănirea în conflictul ei cu păcatul.

Istoria a raportat numeroase momente când Şekina a fost gonită din locul ei de deciziile, erorile sau nepăsarea poporului ales. Ezechiel descrie cu lux de amănunte dedesubturile acestui gen de apostazie mascată. Deşi aparent poporul stătea tare la credinţa adevărată, convins că se închină adevăratului Dumnezeu, în realitate se practica o idolatrie generalizată.

Astfel, omul lui Dumnezeu este invitat să facă o incursiune în treburile “murdare” ale bătrânilor lui Israel chiar în inima oficiului care trebuia să fie ținut departe de ochiul public. Sub autoritatea şi prestigiul locaşului sfânt, preoţii Domnului practica o spiritualitate ecumenică în cel mai real sens al cuvântului. La câţiva metri de sfânta sfintelor, unde chivotul legământului asigura protecţia întregii naţiuni, bătrânii lui Israel ardeau tămâie zeilor răsăritului, se închinau lui Tamuz, iar pe perete, “de jur împrejur” erau “tot felul de chipuri de târâtoare şi de dobitoace urâcioase, şi toţi idolii casei lui Israel” (Eze 8:10).

În timp ce public, la lumină, preoţii oficiau serviciul uzual de la sanctuar, cu jertfele zilnice pentru păcat sau ceremoniile anuale, în privat, sau “în întuneric,” cum spune Domnul lui Ezechiel, ei practica exerciţii spirituale provenite din diverse alte religii. Iar practicarea acestei spiritualităţi colective nu făcea altceva decât să forţeze Şekina să părăsească locul sfânt: “Fiul omului, vezi ce fac ei? Vezi tu marile urâciuni pe care le săvârşeşte aici casa lui Israel, ca să Mă depărteze de Sfântul Meu locaş?” (Eze 8:6).

Casa regală a lui Israel, cea mai onorată categorie socială din toate timpurile, a fost mereu instrumentul prin care Şekina a fost gonită din Locaşul ei cel sfânt. Slava lui Dumnezeu, caracterul Său, a fost izgonită din locaşul sfânt şi a trebuit să plece. Unde s-a dus?

Ezechiel descrie retragerea destul de reticentă a slavei Domnului din sanctuar. Mai întâi “slava Domnului s-a ridicat de pe heruvimi” şi s-a îndreptat spre pragul casei (10:4), aşteptând parcă să se întâmple ceva care să justifice măcar amânarea plecării. Apoi heruvimii “şi-au întins aripile” şi s-au oprit “la intrarea porţii casei Domnului” iar “slava Dumnezeului lui Israel era sus deasupra lor” (10:19). Nici acum nu a intervenit cineva să o cheme înapoi. Într-un târziu, “slava Domnului s-a înălţat din mijlocul cetăţii, şi s-a aşezat pe muntele de la răsăritul cetăţii” (11:23). Poate va observa cineva lipsa? Poate slujitorii sfântului locaş, ştiind ce înseamnă sfânta sfintelor goală, se vor aşeza “între tindă şi altar,” invocând revenirea ei deasupra capacului ispăşirii, acolo unde Dumnezeu şi omul se întâlnesc? Nici gând de aşa ceva. Bătrânii tămâiau de zor idolii de pe pereţi, femeile de la templu îl sărutau zeloase pe Tamuz, iar poporul făcea turte pentru împărăteasa cerului (Ier 7:18) sperând că sângele mielului îl protejează de orice rău. În asemenea situaţie, nimic nu mai putea împiedica sigilarea şi distrugerea finală: “Treci prin mijlocul cetăţii, prin mijlocul Ierusalimului, şi fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină şi gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârşesc acolo” (Eze 9:4).

Asemenea pasaje l-au ajutat pe Pavel să înţeleagă “taina evlaviei” şi să afirme fără echivoc: “Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Rom 8:9).

Generaţia prezentă nu este conştientă că situaţia descrisă în Ezechiel este tipică pentru criza finală în care se va trezi biserica rămăşiţei. Deşi ea a primit lumină specială despre sanctuar şi curăţirea lui, despre “scopul lui Dumnezeu din veacuri veşnice,” slava locuind în templul inimii a fost gonită de teologia modernă. Poporului i se spune că “Hristos în voi” este New Age şi panteism. Şcolile de teologie au îngropat cu slujbă şi prohod doctrina sanctuarului iar corpul pastoral nu mai predică singura doctrină fundamental adventistă. Slava, reticentă şi disperată ca întotdeauna, caută încă motive să rămână aproape, poate poporul sanctuarului va înţelege că trupul lor este o locuinţă a lui Dumnezeu prin Duhul. Şekina fiind slava caracterului lui Dumnezeu, neprihănirea lui Hristos care trebuie “desăvârşit reprodusă” în poporul sfânt, este imperios necesar ca ei să devină părtaşi de natură divină sub lucrarea finală a zilei ispăşirii.

Se vor gândi preoţii, slujitorii Domnului, să renunţe la tămâierea spurcăciunilor Babilonului, plângând între tindă şi altar ca Şekina să nu părăsească cetatea? Deşi prin fumul gros de tămâie biserica rămăşiţei vede greu că Şekina nu este la locul ei, Dumnezeu încă aşteaptă să fie cunoscut şi apreciat, încă amână trimiterea omului cu călimara la brâu.

În timp ce lumea întregă este fascinată de fiară, omagiind femeia din spatele ei, Dumnezeu este alungat din treburile planetei pământ, iar biserica rămăşiţei stă paralizată, incapabilă să aprecieze importanţa monumentală a clipei. Afirmăţia îngerului a fost corectă. Suntem nedemni de încredere când în joc sunt interese majore.